| | |
|---|---|
| **สารนิพนธ์เรื่อง** | ปัญหาการละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 :ศึกษาเปรียบเทียบกับกรณีเดียวกันภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศสหราชอาณาจักร |
| **คำสำคัญ** | เปรียบเทียบ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 กับกฎหมายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ |
| **นักศึกษา** | นางสาวปุณยนุช ผิวนวล |
| **อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์** | ร้อยโท ดร.ธนพจน เอกโยคยะ |
| **หลักสูตร** | นิติศาสตรมหาบัณฑิต |
| **คณะวิชา** | บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม |
| **พ.ศ.** | 2551 |


**บทคัดย่อ**

งานสร้างสรรค์ประเภทต่างๆ ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยจะต้องเป็นงานที่เกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้สร้างสรรค์โดยใช้ความวิริยะอุตสาหะ ในการสร้างสรรค์งานนั้น ดังนั้น ในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพถือเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่งที่กฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความคุ้มครอง งานแพร่เสียงแพร่ภาพแต่ละงานจะมีการนำงานอันมีลิขสิทธิ์มารวบรวมหรือประกอบเข้ากันโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือเป็นการคัดเลือก จัดลำดับในลักษณะที่ไม่ได้ลอกเลียนงานของบุคคลอื่น ซึ่งสามารถอ่านหรือถ่ายทอดได้ โดยใช้เทคโนโลยีในการถ่ายทอดภาพและเสียง

ดังนั้นกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยได้มีการกำหนดบทบัญญัติในเรื่องของคำนิยามของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ การละเมิดลิขสิทธิ์ ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ และอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ จากการเปรียบเทียบกับกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและของประเทศสหราชอาณาจักร ทำให้เห็นข้อดีและข้อเสียที่แตกต่างกันไป ดังนั้นสารนิพนธ์ฉบับนี้จึงเสนอให้ปรับปรุงพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 โดยนำบทบัญญัติในเรื่องของความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพในกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศสหราชอาณาจักร ให้ปรับใช้โดยการกำหนดให้งานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นงานสืบเนื่องและควรกำหนดคำนิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพให้ชัดเจน โดยแบ่งออกเป็นการออกอากาศและการถ่ายทอดทางเคเบิลทีวี ในกรณีของการ


SPU CHONBURI

ละเมิดลิขสิทธิ์ควรนำบทบัญญัติของกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหราชอาณาจักรมาปรับใช้ ในกรณีของข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ควรนำบทบัญญัติของกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกามาปรับใช้ ในการกำหนดจำนวนครั้งของการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ส่วนในกรณีสุดท้ายในเรื่องของอายุแห่งการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ควรนำแนวทางของกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหราชอาณาจักรมาปรับใช้ในการนับอายุแห่งการคุ้มครอง ซึ่งเริ่มนับตั้งแต่ได้มีการแพร่เสียงแพร่ภาพ ทั้ง 4 กรณีที่กล่าวมาข้างต้น เป็นปัญหาในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ยังขาดความชัดเจนในการให้ความคุ้มครองงานดังกล่าว

ดังที่กล่าวมาข้างต้นผู้ศึกษาเห็นว่าหากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ควรนำบทบัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศสหราชอาณาจักรมาเป็นแม่แบบในการแก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ จะทำให้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มีการคุ้มครองที่ครอบคลุมและชัดเจน อีกทั้งยังสามารถนำมาปรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

SPU CHONBURI